

Βρυξέλλες, 7.7.2013

Αξιότιμε κύριε Διευθυντά,

Διάβασα με ενδιαφέρον την επιστολή παραίτησης του Προέδρου της Ομοσπονδίας Ελληνικών Κοινοτήτων και αγαπητού συναδέλφου κ. Σταύρου Περδίκη καθώς και όλα τα άλλα άρθρα και σχόλια που δημοσιεύσατε στο Newsville.be για την εν λόγω οργάνωση. Όπως σας είπα και στο τηλέφωνο, θεωρώ υποχρέωσή μου να παρέμβω, όχι μόνο διότι ήμουν ο πρόεδρος του πρώτου εκλεγμένου διοικητικού συμβουλίου της Ομοσπονδίας μετά την ένωση των δεξιών με τις αριστερές ελληνικές κοινότητες του Βελγίου (μάλιστα, νεότεροι συμπατριώτες, το ζήσαμε και αυτό, με δυο 25^{ες} Μαρτίου κλπ κάθε χρόνο επί 20 και πλέον χρόνια!) το Νοέμβριο 1991 – ένωση για την οποία ήμουν μεταξύ των πρωτεργατών, όπως γνωρίζουν οι παλαιότεροι – αλλά και διότι συμπίπτει η περίοδος του συμβουλίου μου να είναι εκείνη κατά την οποία φαίνεται να δημιουργήθηκε και το διαβόητο χρέος προς τις βελγικές αρχές.

Συμπίπτει επίσης η περίοδος εκείνη (1992-1994) να είναι αυτή που χαρακτηρίστηκε από πάρα πολλούς ως η χρυσή περίοδος της Ομοσπονδίας, αφού κατορθώσαμε να επιτύχουμε τη χορήγηση εκπαιδευτικών προγραμμάτων από το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Ταμείο και να οργανώσουμε τα προγράμματα αυτά σε όλες τις ελληνικές κοινότητες του Βελγίου, κάτι που για πρώτη φορά γινόταν σε αυτή την έκταση και δεν έχει έκτοτε επαναληφθεί. Πάνω από 200 σπουδαστές από όλες τις ελληνικές κοινότητες του Βελγίου έλαβαν μέρος στο πρόγραμμα για δύο χρόνια, δεκάδες εκπαιδευτικών δίδαξαν (πληροφορική και γλώσσες) και είναι από τις μεγαλύτερες ικανοποιήσεις εμού και των συναδέλφων μου να συναντώ ακόμα στο δρόμο πρόσωπα που χάρις στα προγράμματα εκείνα βελτίωσαν τις γνώσεις και την όλη κατάρτισή τους, πράγμα τους βοήθησε αποφασιστικά και στην εξεύρεση εργασίας. Το πρόγραμμα τελείωνε, κάθε χρονιά, με αποστολή ενός μηνός στην Ελλάδα για όλους αυτούς τους νέους, με πρόγραμμα διακοπών στη θάλασσα και συμμετοχή σε πολιτιστικές εκδηλώσεις. Οι νέοι μου εμπιστεύονταν ότι δεν πίστευαν ούτε στα πιο ωραία τους όνειρα να έχουν μια τόσο γενναιόδωρη μεταχείριση από την πατρίδα.

Για να πραγματοποιηθούν τα προγράμματα αυτά, επειδή οι πόροι της ομοσπονδίας ήταν ανύπαρκτοι και απαιτούνταν συμμετοχή της τάξεως του 40 % από το φορέα για να εγκριθεί το πρόγραμμα, ο μόνος τρόπος ήταν να πάρουμε δάνειο από βελγική τράπεζα, πράγμα το οποίο και κάναμε, με προσωπική μου πρωτοβουλία και ενέργειες στην τράπεζα – κάτι που οι συνάδελφοί μου στο δ.σ. της ομοσπονδίας το θεωρούσαν αδύνατο να επιτευχθεί, και όταν έγινε το υπερψήφισαν ομόφωνα: δάνειο 15 εκατομμυρίων βελγικών φράγκων.

Μένει να πούμε δυο λόγια για την εκτέλεση των προγραμμάτων, διότι εκεί είναι ίσως το κλειδί για τα χρηματικά ζητήματα που ανέκυψαν. Μόλις έγινε γνωστό ότι ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα μεγάλης έκτασης εγκρίθηκε για την ομοσπονδία, μας πλησίασαν αμέσως εταιρείες που ειδικεύονταν στην εκτέλεση προγραμμάτων και μας πρότειναν να το αναλάβουν. Παρά την επιμονή με την οποία οι εταιρείες αυτές μας πλησίασαν, το δ.σ. της ομοσπονδίας ομόφωνα αποφάσισε να αναθέσει την εκτέλεση στους ίδιους τους συμμετέχοντες δασκάλους και καθηγητές, με επικεφαλής ένα πρόσωπο από την ομογένεια, τον κ. Στέφανο Γραμμένο για την πρώτη χρονιά και την κ. Δέσποινα Σαλτουρίδου για τη δεύτερη χρονιά. Το πρώτο πλεονέκτημα για τις ελληνικές κοινότητες και την ομοσπονδία, με αυτό τον τρόπο εκτέλεσης, ήταν ότι θα επωφελούνταν από την αγορά ηλεκτρονικών υπολογιστών και λοιπού εξοπλισμού που θα έμεναν στην ιδιοκτησία τους, πράγμα το οποίο και έγινε, ενώ τίποτε δεν θα έμενε σε αυτές αν παραχωρούσαν την εκτέλεση σε «εξωτερική»

εταιρεία. Το έτερο πλεονέκτημα ήταν ότι οι ως γνωστόν μέτρια αμειβόμενοι Έλληνες εκπαιδευτικοί στις Βρυξέλλες θα είχαν κάποιο συμπλήρωμα εσόδων, προσλαμβανόμενοι να διδάξουν στα προγράμματα, πράγμα το οποίο και έγινε, ενώ η «εξωτερική» εταιρεία είχε τους δικούς της διδάσκοντες. Παρ'όλα αυτά, η Ελληνική Κοινότητα Βρυξελλών, με κυρίαρχη απόφαση του δ.σ. της, απέσπασε το κομμάτι του προγράμματος που αναλογούσε σε εκείνην και το ανέθεσε στην «εξωτερική» εταιρεία. Στην πορεία παρατηρήσαμε ότι η απόφαση αυτή είχε και τα πλεονεκτήματά της διότι η εν λόγω εταιρεία είχε πολύ μεγαλύτερη εμπειρία στην εκτέλεση προγραμμάτων. Και φυσικά απέφυγαν τα προβλήματα που έχει τώρα η ομοσπονδία με τη βελγική εφορία.

Θέτω λοιπόν στην κρίση της ηλεκτρονικής σας εφημερίδας και των αναγνωστών της το ερώτημα: πώς γίνεται μια χρυσή περίοδος ενός συλλόγου να «τιμωρείται» έμμεσα, με τα χρηματικά προβλήματα που προέκυψαν με τις βελγικές υπηρεσίες, ενώ όλες οι άλλες περιόδους που κατά τα φαινόμενα υπήρξαν λιγότερο δραστήριες να μην έχουν κανένα πρόβλημα;

Το δεύτερο ερώτημα που θέτω επίσης στην κρίση υμών και των αναγνωστών σας είναι αυτό που είπα στον αγαπητό συνάδελφο κ. Περδίκη, όταν μου έδειξε μια φωτοτυπία βελγικού εγγράφου που ανέγραφε ένα τεράστιο ποσό (94000 €) χρέους της ομοσπονδίας για φόρους. Πώς γίνεται να έχουν περάσει 10 συμβούλια μεταξύ του δικού μου και εκείνου του κ. Περδίκη (η θητεία των συμβουλίων είναι ως γνωστόν διετής) και ΚΑΝΕΝΑ από αυτά δεν μου επέδειξε παρόμοιο έγγραφο ή ανέφερε παρόμοιο πρόβλημα; Μία εξαίρεση είναι το συμβούλιο των ετών περί το 1996 όπου ο τωρινός πρόεδρος της ΕΚΒ Δημήτριος Αργυρόπουλος, ως αρμόδιο τότε μέλος του δ.σ. της ομοσπονδίας, μου είπε προφορικά ότι υπάρχει ένα οικονομικό πρόβλημα με τις βελγικές αρχές και ότι εκείνος είχε αναλάβει να το ρυθμίσει – αλλά δεν μου επέδειξε κανένα έγγραφο, διότι ως φαίνεται δεν το θεώρησε χρήσιμο. Όσον αφορά τη διάρκεια της δικής μου θητείας, η οποία έληξε το 1994, οπότε παρά την επανεκλογή μου προτίμησα να αποσυρθώ διότι μου ήταν αδύνατον να εξακολουθώ να διαθέτω τον άπειρο χρόνο που απαιτούσε η ενεργός συμμετοχή στην ομοσπονδία, δεν είχα λάβει ποτέ κανένα έγγραφο με το οποίο οι βελγικές αρχές να ζητούν φόρους για την περίοδο 1992-1994 που ήμουν πρόεδρος.

Θεωρώ λοιπόν ότι το πρώτο πράγμα που έπρεπε να κάνει το συμβούλιο που πρώτο έλαβε έγγραφο των βελγικών αρχών για φορολογικό χρέος της ομοσπονδίας ήταν να καλέσει όλους όσους είχαν εμπλακεί στην οικονομική διοίκηση τον κρίσιμο χρόνο καθώς και τους υπεύθυνους διαχείρισης των προγραμμάτων. Σημειώνω ότι οι υπεύθυνοι των προγραμμάτων λειτουργούσαν, για τα οικονομικά, αποκλειστικά σε συνεννόηση με τον ταμία κ. Ευστάθιο Κατσάρα και με κανένα άλλο μέλος του δ.σ.

Την έκτοτε πορεία μου τη γνωρίζετε: έχοντας πάντοτε ως προτεραιότητά μου τα πολιτιστικά, αφιέρωσα τον ελεύθερο χρόνο μου στο θέατρο και είχα επίσης ήδη την ευχαρίστηση, το 1992, με τη βαρύτητα που είχε η ομοσπονδία, να συγκαλέσω στο χώρο της την ιδρυτική συνέλευση και συντάξω το καταστατικό του Ελληνικού Θεάτρου Βελγίου, που ήταν ο πρώτος θίασος στο Βέλγιο που απευθυνόταν στην ευρύτερη ελληνική κοινότητα. Ίσως αυτή η στροφή μου – ανεξάρτητα από το ότι η γενική πολιτική δεν με τράβηξε ποτέ για να αφιερωθώ – ήταν και ένας τρόπος να βρεθώ μακριά από κάποιες άλλοτε φανερές άλλοτε υπόκωφες, αλλά συχνά πολύ σκληρές, συγκρούσεις επιρροών μεταξύ προσώπων, ιδεολογιών, συμφερόντων και φορέων του ελληνισμού στο Βέλγιο, τις οποίες είχα παρατηρήσει (και υποστεί) κατά τη διετή προεδρία μου – εμπειρία ζωής στην ομοσπονδία. Αργότερα διαπίστωσα, πληρώνοντάς το με συγκινησιακές και άλλες προσβολές, ότι ούτε το

ελληνικό μας θέατρο εδώ θα βρισκόταν στο απυρόβλητο. «Η πόλις θα σε ακολουθεί», λέει ο Καβάφης.

Επανερχόμενος στην ομοσπονδία και στο παρόν, διότι μόνο αυτό μπορεί να έχει εφεξής σημασία, θα έπρεπε να ξεκινήσουμε από το δεδομένο ότι οι Βέλγοι και οι αρχές τους χαρακτηρίζονται από ισορροπημένες αποφάσεις και λογική, και επιπλέον αρκετά φιλελληνική, όπως είχα την ευκαιρία να το διαπιστώσω και εγώ αρκετές φορές – και θα μου επιτρέψτε να αναφέρω την άριστη συνεργασία τους όταν τους πλησίασα ως εκπρόσωπος της ελληνικής κοινότητας Βρυξελλών για την ένταξη κρατικού μας καναλιού στην καλωδιακή τους τηλεόραση. Το θετικό αποτέλεσμα το γνωρίζετε (έστω και αν οι συμπατριώτες που το γιόρτασαν, όταν αυτό έγινε, δεν θεώρησαν σκόπιμο ούτε καν να με καλέσουν). Άλλοι συμπατριώτες που έχουν τεράστια εμπειρία επικοινωνίας και συνεργασίας με τους Βέλγους, όπως π.χ. ο κ. Σάκης Δημητρακόπουλος, είμαι βέβαιος ότι μπορούν να βοηθήσουν. Και ας μην ξεχνούμε τέλος ότι οι κοινότητες και η ομοσπονδία δεν πήραν το πρόγραμμα αυτόνομα αλλά μέσω Ελλάδος, συγκεκριμένα μέσω Γενικής Γραμματείας Απόδημου Ελληνισμού, οπότε και από εκεί πρέπει να αναζητηθεί βοήθεια – δεν εννοώ φυσικά οικονομική, στην παρούσα κρίση.

Ας απευθυνθεί λοιπόν η ομοσπονδία στην δοκιμασμένη βελγική λογική και ευγένεια, για να αναζητήσουν μαζί ποιό ήταν εκείνο το τεράστιο έσοδο που είχε η ομοσπονδία την περί ης πρόκειται περίδο, ώστε να δικαιολογεί και την υψηλή αυτή φορολόγηση· διότι ο βασικός κανόνας του φόρου, που δεν πρέπει ποτέ να διαφεύγει την προσοχή μας, είναι «οφείλω να δώσω στο κράτος ένα κομμάτι από τα έσοδα και πλούτο που ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ έχω.» Αν λοιπόν πραγματικά υπήρξε τέτοιο έσοδο – διότι παρόλο που ήμουν εκτός οικονομικής διαχείρισης, γνωρίζω ότι δεν έμεινε σχεδόν τίποτε ως καθαρό έσοδο της ομοσπονδίας από τα προγράμματα – τότε να αναζητηθεί ποιο το μέγεθος του εσόδου και ποιοι επωφελήθηκαν από αυτό. Όποιοι επωφελήθηκαν, είτε ιδιώτες είτε οργανισμοί – π.χ. οι κοινότητες που συναποτελούν την ομοσπονδία – είναι σωστό και δίκαιο να συμβάλουν στο ανάλογο μέτρο. Αν πάντως η ομοσπονδία αποφασίσει και κάνει έναρξη πληρωμής προς τις βελγικές αρχές, είμαι βέβαιος ότι αυτές θα δεχθούν να αποσβέσουν το μεγαλύτερο μέρος από τα πρόστιμα και προσαυξήσεις, που με τη σειρά τους είναι το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος του συνολικού ποσού.

Πέραν αυτού, η ομοσπονδία, όπως και κάθε σύλλογος, καλό θα είναι να επαναπροσηλωθεί στα σημερινά κοινωνικά και πραγματικά δεδομένα της σύνθεσης και των αναγκών του ελληνισμού στο Βέλγιο και να μη βαυκαλίζεται με την διακήρυξη ότι αυτόματα εκπροσωπεί το σύνολο του ελληνισμού. Ένας σημαντικός ουσιαστικός παράγοντας του ελληνισμού στην πόλη μας, που έχει επιτύχει άπειρα πράγματα εκτός ελληνικών κοινοτήτων και ομοσπονδίας, μου έλεγε παλαιότερα: «τις ώρες που εκείνοι ξοδεύουν για άσκοπες κομματικές αντιπαραθέσεις, εγώ δουλεύω». Οι αντιπαραθέσεις, για όσους τους ενδιαφέρουν, μπορεί να μην είναι άσκοπες, αλλά «φωνή βοώντος» λέει ότι μέχρι τώρα οι κομματικές ταμπέλες που επισείονται ανυπόφορα στις αρχαιρεσίες των ελληνικών κοινοτήτων και της ομοσπονδίας και χαρακτηρίζουν και τα καταστατικά τους, μάλλον απομάκρυναν τους Έλληνες από αυτές, παρά τους έφεραν κοντά. Απόδειξη το γεγονός ότι στις αρχαιρεσίες προσέρχονται εκατοντάδες άτομα, ενώ στις εκδηλώσεις λίγες μόνο δεκάδες. Είναι σοβαρό να λέμε κατόπιν αυτού ότι εκπροσωπεί η κοινότητα 10 000 Έλληνες στις Βρυξέλλες; Η «απουσία ενδιαφέροντος, για την ομοσπονδία, από το σύνολο των Κοινοτήτων» την οποία επισημαίνει ο κ. Περγίκης, δεν είναι κώδωνας κινδύνου που να ανησυχεί;

Μια λέξη και για τους νεοεκλεγέντες αντιπροσώπους ορισμένων Ελληνικών Κοινοτήτων που η ομοσπονδία δεν τους δέχεται παρά μόνο σε τακτικό συνέδριο. Γιατί τόση τυπολατρεία; Δεν μπορούν να συμμετάσχουν ούτε ως παρατηρητές; Τα συμβούλια και οι συνελεύσεις των περισσότερων συλλόγων και οργανισμών είναι όλο και περισσότερο ανοικτά στους πολίτες και η ομοσπονδία εξακολουθεί να τα κλείνει;

Και τέλος αν υποθεθεί ότι το πρόβλημα του παρελθόντος χρέους της ομοσπονδίας λύνεται κατά τον α ή β τρόπο, τι θα συμβεί με τις τωρινές ανάγκες; (πληρωμές γραφείων, υπαλλήλων κλπ) Αφήνοντας κατά μέρος το θέμα του χρέους, ποιος είναι ο προϋπολογισμός της ομοσπονδίας για το τρέχον έτος και το επόμενο; Ποια είναι τα προβλεπόμενα έξοδα και ποια τα έσοδα; Αν υπάρχουν έσοδα, ας αφιερωθεί ένα μέρος στην εξυπηρέτηση παρελθόντων χρεών (με μικρές δόσεις που σίγουρα θα εγκρίνουν οι βελγικές αρχές) και το πρόβλημα λύνεται – εκτός αν είναι πολύ βαθύτερο.

Κύριε Διευθυντά,

Αν και δεν είχα υποχρέωση θεσμική να συμμετάσχω στη συζήτηση που πολύ καλά κάνατε και ανοίξατε, ανταποκρίθηκα σε ηθική μου υποχρέωση, η οποία είναι για μένα η σημαντικότερη, και παραμένω στη διάθεσή σας και στη διάθεση οποιουδήποτε ενδιαφερομένου για ο,τι γνωρίζω και μπορώ.

Με όλη μου την εκτίμηση,

Αριστείδης Λαυρέντζος